

Jana Mašková:

Čtenářka se nejprve podivila a následně i urazila. Zločinec Raskolnikov byl totiž náhle usmrčen uprostřed ulice přímo před jejíma očima. Dobrosrdečná prostitutka Sonja jej střelila do srdce. Právě takhle se to přihodilo v polovině literární eseje pojednávající o Dostojevského klasickém díle.

Čtenářka se jmenovala Ella Amanda Milana. Bylo jí dvacet šest let a mimo jiného měla krásně tvarované rty a v těle vadné vaječníky.

Pochvalu na vzhled jejích rtů vyslovil toho samého čtvrtedního dne pět minut před tím, než jim skončila pauza na oběd, učitel biologie. O nefunkčnosti svých vaječníků se Ella dozvěděla o čtrnáct měsíců dříve. Z ordinace odcházela jako žena, uvnitř níž se nachází chladná, vadná část. Ačkoli venku bylo stále teplo a slunečno.

Tři měsíce od stanovení diagnózy a několik dní po zrušení zasnoubení Elly Milany se věci začaly vyvíjet lepším směrem.

Ella si udělala pořádek ve svých myšlenkách.

Například její rty byly hezké. O jejích prstech jí kdosi řekl, že jsou drobné a krásné. Obličej nijak zvlášť krásný neměla, to jí také jednou někdo pověděl. Byl ale příjemný, s jemnými rysy a půvabný. To mohla koneckonců vidět v zrcadle sama.

A i jiný její milenec si povšiml toho, že její bradavky jsou zajímavě zbarvené. Trvalo tři hodiny, než muž ze všech koutů svého bytu sesbíral olejové barvy a namíchal ten správný odstín.

Ella Amanda Milana zírala na čtverečkový papír.

Před ní sedělo třicet sedm gymnazistů, jejichž eseje měla opravit, a ona zatím přemýšlela o barvě svých bradavek. Neočekávaná literární vražda odvedla její pozornost. Už nedokázala vnímat samu sebe jako čtenářku – ne dnes, ne v této třídě.

Ella pozvedla svůj pohled od eseje, jako kdyby po ní lezl nějaký hmyz. Zahleděla se do třídy, ale třída se nedívala na ni. Studenti psali, zírali do svých papírů a slyšet byl jen škrábavý zvuk tužek, připomínající hrabání hlodavců ukrytých za stěnou.

Esej napsal chlapec, který seděl ve třetí lavici u okna.

Ella se cítila poněkud dotčeně, ale nedokázala se na chlapce rozzlobit. Přemýšlela, zda se od ní, zastupující učitelky, očekává, že se bude záležitostmi vážně zabývat.

Již dlouhou dobu byla poněkud nazlobená. A rozzlobená byla i teď, ale ne na chlapce, nýbrž na svoje vaječníky. Chlapec se svou esejí byl jen přechodná záležitost. S vaječníky byla ale trvale svázaná a stejně tak i vaječníky s ní. Ona sama by nebyla bývala chtěla, aby vadné vaječníky byly součástí osoby, které se říká Ella Amanda Milana a která zde sedí před třídou a v ruce drží lživou esej.

Ella předložila studentům seznam klasických děl a tvrdila jim, že Zločin a trest četla poprvé ve druhém ročníku na gymnáziu a podruhé na univerzitě.

Nyní pochopila, že měla na mysli nějakou jinou knihu.

Nikdy nečetla nejznámější Dostojevského dílo celé. Na gymnáziu zvládla prvních dvacet stran a na univerzitě se dostala na stranu padesát dva, kniha ale zůstala nedočtená. Potom si ji od ní někdo vypůjčil a odnesl do antikvariátu.

I přesto si Ella byla docela jistá, že Sonja, dobrosrdečná prostitutka, Raskolnikova na konci románu do srdce rozhodně nestřelí. Byla připravena vsadit se, že na rozdíl od toho, co se tvrdí v eseji, neuškrtní na konci románu Raskolnikov starou lichvářku drátem. Ella chodila na univerzitě na přednášky o Dostojevském, viděla o něm film a televizní seriál, a proto také o tomto klasickém díle něco věděla, ačkoli její vlastní výtisk někdo před čtyřmi roky odnesl do antikvariátu.

Ella ukončila hodinu. Z proudu žáků si odchytla chlapce a sdělila mu sarkastickou poznámku o jeho pochybné gramotnosti a morálce.

Chlapec vytáhl z tašky knihu a podal ji Elle.

- Vážená paní učitelko, tady si můžete sama ověřit, že děj románu běží tak, jak běží, navrhl chlapec.

Evidentně s ní o tom nechtěl diskutovat, a tak ho nechala jít. Rozhodla se, že se k záležitosti vrátí později.

Ella chvíli zkoumala román a cítila, jak její tváře začínají sálat horkem. Na předposlední straně knihy vystřelila Sonja dvě kulky Raskolnikovovi do srdce. A na začátku Raskolnikov opravdu uškrtil lichvářku strunou z piana.

Ella chvíli hledala v tašce mobilní telefon a potom zavolala svému profesorovi literatury.

Ve své diplomové práci se věnovala mytologickým aspektům v dětské literatuře Laury Lasičkové. Profesor Eliáš Hájek se ani nesnažil skrývat potěšení z vedení její práce: - Dobrý výběr. Pokud byste chtěla v tomto tématu dále pokračovat, dejte vědět a uvidíme, co se dá dělat. U Lasičkové je toho ke zkoumání ještě hodně. Ani já nezvládnou zabývat se celým jejím dílem.

-Haló, řekl profesor, - Hájek.

Ella se představila, a aniž by udělala pauzu, dychtivě se zeptala:

- Zastřelí Sonja na konci Raskolnikova?

Profesor se zasmál.

Ella pochopila, jak podivně to muselo znít.

- Máte zrovna hodinu literatury? Kdeže to jste, v Joensuu?

### MATUŠKOVÁ LUCIE, STR. 10–12

– Tam jsem byla jen čtyři měsíce, nasadila Ella co nejvšednější tón. Soustředila se na to, aby zněla rozumněji než před chvílí. – Teď jsem v Zaječíně. Na gymnáziu. Potřebuji si jen rychle ověřit tuto informaci, když ti studenti jsou takoví, jací jsou a já ne... poslyšte, momentálně tu knihu u sebe nemám, ani si nemůžu vzpomenout, co se tam přesně stalo, ale tento detail bych si potřebovala ujasnit.

– Rozumím, řekl profesor. – No, Raskolnikova nezastřelí nikdo, natožpak Soňa.

Ella se na knihu chvíli dívala a potom řekla: – A co kdybych přesto zarputile tvrdila, že jsem někde viděla takovou verzi *Zločinu a trestu*, kde Raskolnikova zastřelili? Udělala to Soňa, protože věřila, že bez Raskolnikova bude na světě lépe.

Profesor mlčel.

Ella si uvědomila, jak hloupě zase zní. S určitými lidmi ztrácela během řeči nezvykle snadno kontrolu nad situací a profesor byl právě jedním z nich. Během studia na univerzitě Ella Milana s jednou kamarádkou vypracovala teorii sestávající ze dvou částí, která tento jev vysvětlovala:

Podle první části teorie znervózňela vždy ve společnosti těch, u kterých se zdálo, že se o ni a její myšlenky opravdu zajímají.

Navzdory tomu však málokdy znervózňela, i když byla denně v kontaktu s lidmi, z nichž někteří dokonce usilovali o navázání vztahu s ní. Toto vysvětlovala druhá část teorie: podle ní má každý člověk vrozenou potřebu sdílet s okolním světem svou osobnost a myšlenky, i když v podstatě nikoho nezajímá, co se honí v hlavě tomu druhému.

Teorie tak zároveň vysvětlovala Boha: protože lidé potřebují někoho, kdo je bude zaujatě poslouchat, a lační po tom být pro někoho objektem neustálého zájmu i poté, co už dávno nejsou dětmi, vymysleli si Boha, který je celou dobu sleduje a poslouchá.

– Možná šlo o nějakou novou postmoderní verzi? navrhl nakonec profesor. – Jednalo se určitě přímo o Dostojevského dílo? Skoro bych řekl, že jsi viděla nějaké jiné dílo, které používá klasické postavy nebo něco podobného. Poslyš, Ello, zkus si vzpomenout, o jakou knihu se vlastně jednalo. Mohl bych ji využít na přednáškách o Dostojevském, zní to docela zajímavě. Vlastně bys o tom mohla něco málo napsat, chystám teď jednu antologii, do které by se takový příspěvek opravdu hodil, co říkáš?

Profesorův hlas zněl nadšeně. Ella litovala, že vůbec volala.

Na přebalu knihy stálo Dostojevského jméno v celé své kráse. I název románu vypadal věrohodně – *Zločin a trest*. Knihu vydalo v roce 1986 nakladatelství Karisto. Do finštiny ji přeložil M. Vuori a Lea Pyykkö provedla plnou jazykovou redakci. Ella zírala na přebal.

– To opravdu může být ono, ta nová verze, řekla Ella.

Zaječinská knihovna byla dvoupatrová červená budova, která stála na kopci u školy. Její hlavní vchod rámovaly dva světlé mramorové pilíře.

Ty byly darem pro kulturní život od zesnulého majitele sochařství. Ella viděla v matčině zápisníku výstřížek z novin o předávacím ceremonálu z roku 1975. Kromě článku tam byla i černobílá fotografie.

Na pozadí fotky stál autojeřáb, v popředí potom místní obyvatelé, zastupitelstvo i sám Kivi-Lindgren

a vedle něj stojící mladá Laura Lasičková. O Lindgrenovi se říkalo, že se snažil na spisovatelku udělat dojem. Za Laurou Lasičkovou stála skupina dětí – Zaječinský literární spolek, nadaní začátečníci, ze kterých se pod vedením Laury Lasičkové stali opravdoví spisovatelé.

Ellina babička si na knihovnu za svého života stěžovala, >>zatracené mauzoleum, které zkazilo střed celé vesnice<<. I podle mnohých dalších působila budova chladným a ponurým dojmem a byla příliš velká. Někteří se naučili knihovnu nesnášet už jako děti. Zaječinské děti každé ráno knihovnu míjely, upoceně a zadýchané, protože dlouhý a strmý kopec ke škole vedl kolem ní.

Podle Elly kolem sebe knihovna vyzařovala vznešenost. Rostly kolem ní duby, které místo dělaly slavnostním a malebným a z jejichž větví se v létě neslo ptačí cvrlikání, které bylo možné slyšet i uvnitř knihovny, pokud byla okna otevřená.

Kousek cesty od knihovny začínal malý lesík, v němž se skrývala literární kavárna Mámina náruč. Jako malá si sem Ella jezdila na kole pro zmrzlinu každou neděli. Pokaždé se cestou zastavila, aby zkusila zamčené dveře knihovny a nakoukla oknem dovnitř.

Pro Ellu bylo těžké vydržet delší dobu bez známé vůně papíru v ovzduší knihovny. I teď, když se Ella blížila ke knihovně s vadným výtiskem Dostojevského v tašce, naplnil ji stejný pocit posvátné úcty jako během dětství. Byla takovou tou holčičkou tahající se s taškami plnými knih, jakou najdete v každé knihovně. Když doma ležela dva týdny se zánětem průdušek, knihovnice k nim zavolala a ptala se, jestli je všechno v pořádku. Všechny tety a strýcové ji mezi regály zdravili se slovy: Ahoj Ello, tak copak jsi to dnes našla...

Četla více, než bylo zdravé, stovky knih ročně. Některé knihy přečetla dvakrát nebo i vícekrát, než je vrátila. Mnohé si po krátké pauze půjčovala znovu. Už tehdy byla toho názoru, že v knihách člověk objeví to nejlepší, až když je čte podruhé nebo potřetí.

Ella míjela masivní pilíře. Vždycky se vedle nich cítila tak trochu malá. Malý pes pospávající na schodech se se škubnutím probudil. Podíval se na Ellu, zlostně zavrčel a odběhl pryč.

Na dveřích bylo přilepeno oznámení; Ella je přečetla, aniž by se zastavila, otevřela dveře a vešla dovnitř.

### Anežka

Prostor knihovny byl otevřený a chladný. Když Ella procházela chodbou směrem k výpůjčnímu pultu, ucítila známou vůli zaprášeného papíru a staré tiskařské černi.

„Chtěla bych podat stížnost,“ sdělila Ella hnědým očím, které na ni hleděly zpoza kostěných obrouček.

Na knihovniččině blůzce se vyjímalá cedulka se jménem Ingrid Kočičková.<sup>1</sup>

„Omlouvám se, ale nejste náhodou ta spisovatelka Ingrid Kočičková?“ zeptala se Ella vlídně.

„Ne, jsem knihovnice Ingrid Kočičková,“ odpověděla žena se stejnou vřelostí.

Z jejího oděvu bylo lehce cítit kouř.

„Takže vy chcete podat stížnost?“

---

1

□ Ingrid Kočičková, Ingrid Čičí, Ingrid Mourková, Ingrid Micinková

„Možná spíše připomínku,“ upřesnila Ella. „Dostala jsem se do zvláštní situace s jedním studentem. Napsal esej, která je, řekla bych, poněkud kuriózní.“

Knihovnice se pousmála: „Bylo v ní snad něco nevhodného? V tomto věku to tak chodí, ale to přece brzy pomine – ten věk, i ta neslušnost. Dobré je, že vše pomine.“

Ella vytáhla z tašky knihu. „Potřebuji něco upřesnit. Chyba možná není nakonec v eseji, ale v knize, podle níž byla napsána. Zde – Dostojevského Zločin a trest – vypadá úplně normálně, ale jeho děj je pozmeněný. A je půjčený odsud, zde je vaše razítko.“

Ella položila knihu na stůl. Ingrid Kočičková nevypadala příliš zaujatě, jen se usmála, vstala zpoza stolu a začala zády k Elle rovnat knihy na policiče s rezervacemi. Kniha zůstala ležet mezi nimi na stole.

„Tiskařské chyby se stávají,“ řekla Ingrid Kočičková stále zády k Elle. „Někdy v knihách chybí celé stránky, někdy se do nich připlétou i stránky chybné. Dělají to přece lidé, a ti nejsou stroje – chybují. Mýlit se je lidské, celá historie naší společnosti se skládá z omylů. Slyšela jste už o těch adventních kalendářích?“

„O jakých?“

Ingrid Kočičková potřásla hlavou, čímž se na chvíli odhalilo její štíhlé, křehké hrdlo. „Už to nějaký čas je, ale každopádně se stalo, že v okýnkách dětského adventního kalendáře skončily poněkud méně tematické obrázky. Nefalšované porno. Psalo se o tom i v novinách.“

„To jsou věci,“ přitakala Ella, „ale v každém případě, v této knize Soňa zastřelí Raskolnikova a ten uškrtní lichvářku. Tak to přece není, to víte jistě sama. Myslela jsem, že by to mohla být jakási svého času cenzurovaná verze, ale vypadá to jako úplně normální vydání.“

Na chvíli se zamyslela, ošila se a nasadila úsměv. „Je to vskutku trochu nezvyklé,“ dodala, „zaobírat se takovými drobnostmi, ale přesto by se to podle mě mělo vyjasnit. Jak by to vypadalo, kdyby se v knihách psalo kdeco...“

Ingrid Kočičková se vrátila za pult a pohlédla Elle do očí. „Mohu Vám zaručit, že se vadná kniha již nevrátí do oběhu. To se občas stává. Ač se o tom moc nemluví, v tiskárnách občas pracují všelijací vtipálci. Děkuji Vám za upozornění.“

„Není za co. Vlastně bych si ji ještě mohla půjčit,“ řekla Ella a natáhla ruku po knize, „jeden známý profesor literatury by rád kopii chybných pasáží.“

V očích Ingrid Kočičkové se zablesklo a popadla knihu dříve, než se jí Ella stačila dotknout. „Samozřejmě to je v principu možné,“ řekla knihovnice a rychle strčila knihu pod pult, „v rámci autorských práv, pochopitelně. Ale teď je kniha vrácena a já už ji nemůžu vrátit do oběhu. Vadnou knihu... Tak to je, my knihovníci jsme vázání jistými pravidly. Je mi líto, nicméně ještě jednou děkuji za upozornění.“

Ingrid Kočičková se vrátila ke své práci za pultem, Ella si ji prohlížela z profilu, její hrdlo a hlavu. Na chvíli se zamyslela, kývla na srozuměnou a vydala se směrem k čítárně.

Čítárna se nacházela ve druhém patře, stejně jako oddíl s básněmi a divadelními hrami. Když Ella stoupala do schodů, viděla všechna patra najednou. Ve středu knihovny byla kupole, okolo níž se schodiště obtáčelo jako spirála. Na vrcholku kupole bylo střešní okno, tvořené devíti tabulkami. Za slunečných dnů ozařovalo knihovnu, jako by to byla katedrála, ale teď jí pouze nahlížely dovnitř vrány a kavky.

V nejspodnějším patře se nacházely dětské knihy a beletrie. Ella se dívala dolů a všimla si, že se mezi jednotlivými oddíly rozkládá plácek, na kterém teď stála skupina soch. Podle cedulky visící na vstupních dveřích se jednalo o výroční výstavu místního<sup>2</sup> sochařského sdružení. Výstava nesla název „Od vodních skřetů k vodníkům – sochy mýtů dle díla spisovatelky Laury Lasičkové<sup>3</sup>.“

---

2

□ zaječského (kdyby to bylo Zaječí)

3

□ Laura Lasičková, Hranostajová, ...

V prvním patře se nacházela odborná literatura. Ella zaznamenala, že v polici nejbližší schodišti byly umístěny knihy o psech. Na polici zářila žlutá cedule s nápisem PSÍ LITERATURA, pod kterou se krčilo jen několik málo knih.

Ella došla až do třetího poschodí, vzala si z police s novinami Zaječí stopu<sup>4</sup> a posadila se ke stolu, od kterého byl nejlepší výhled na Ingrid Kočičkovou, jež seděla za pultem o dvě patra pod ní.

Místo, kde Ella seděla, se nazývalo čítárnou, alespoň tedy na štítku, který vyzýval čtenáře k tichosti v čítárně. Čítárnou se však myslelo šest sešlých stolků, které stály podél zábradlí.

Ella listovala Zaječí stopou a chvílemi pokukovala po knihovnici. V novinách se dočetla, že v Zaječí probíhají žně bez problémů. Že místní běžecká naděje Pospíšil<sup>5</sup> získal stříbrnou medaili na soutěži národní úrovně. Že na psí poslušnost jsou čím dál vyšší požadavky. Nechyběl ani pravidelný sloupek psího psychologa A. Obídka<sup>6</sup>, který pod titulkem „Pes je nejlepší a nejstarší přítel člověka“ radil v oblasti výchovy a péče o psy. Dočetla se také, že zastupitelstvo rokovalo o rekonstrukci radnice. Literární příloha představovala nové, slibné autory.

Hana Smrkovská

Ella věděla, že její novela ještě nebyla otištěná v novinách. Možná později na podzim, OLI LIITTEEN soudila redaktorka. Zamrazilo ji, úplně jako by někdo přešel přes její hrob a rozhodla se zavolat do redakce a vyžádat si svoji novelu zpět. Nikdy nebyla připravená vidět ji otištěnou. Myšlenka byla od samého začátku špatná, teď už to věděla.

Na straně čtyři byla zprávička, podle které drobný zemědělec P. Vodouch našel na poli bramboru ve tvaru Bílé matky. Hospodář slíbil zvláštní bramboru spisovatelce Lauře Lasičkové, za předpokladu, že by ji chtěla do svých sbírek. Hospodyně Kati slíbila spisovatelku pohostit kávou a koláčem, kdyby si přišla bramboru vyzvednout.

Ella ztratila o noviny zájem. Žlutá cedulka přitahovala její pohled. PSÍ LITERATURA, oznamovala černým tiskacím písmem pokaždé, když se na ni Ella podívala. Nakonec se musela sama sebe ptát, proč zůstala v knihovně.

Měla už odučené všechny hodiny, ale večer jí čekala velká hromada slohových prací na opravu. A matka očekávala, že Ella přinese domů jídlo a léky. A kdo ví, jak na tom je dnes otec. Toužila si odpoledne zdřímnout.

Stále však byla tady, v druhém patře knihovny, prohlížela si místní noviny a špehovala knihovnici.

To, co udělala, působilo nerozumě, to chápala. Na druhou stranu knihovnice Kočičková se chovala podezřele. Nepřijmula objevení chybných odstavců tak lehce, jak předstírala. Také nevypadala vůbec překvapeně z toho, že v knize, která je v knihovně už celé roky, se našly podivné

4

□ Zaječí stopa, Zaječí pacička

5

□ Pospíšil, Bystroles, Rychlý

6

□ Obídek, Svačina, Hamáček

odchylky.

Ella narazila na různé překlady a jasné chyby v překladu, četla zkrácené verze a v některých knihách chyběly stránky, někde dokonce konec. A někdy se v knize, která byla oficiálně vydaná v nové verzi, musely udělat změny dle měnící se doby. Bylo třeba chránit čtenářskou veřejnost před nevhodnými replikami a pochybnými scénami.

Nikdy však neslyšela o knize, jejíž děj byl omylem nebo záměrně pozměněn tak moc jako ve *Zločinu a trestu*. K žertu by byl potřeba velmi speciální pracovník tiskárny a těžko představitelný motiv. A jak to, že kniha byla téměř dvacet let k vypůjčení a nikdo si nevšiml ničeho divného.

Ella možná to odpoledne v knihovně jednala proti svým zvykům a zdravému rozumu, ale existence chybného Dostojevského ji hluboce urážela a když se cítila sama poškozená, mohla dělat neuvážené výhradně na intuici založené věci.

Slohové práce čekaly v tašce na opravení, matka čekala doma na jídlo a otec na léky. Lidé přicházeli a odcházeli.

Uběhly dvě hodiny. Zastupující učitelka mateřského jazyka a literatury Ella Amanda Milana seděla v knihovně špehujíc knihovnici Ingrid Kočičkovou. Sama se začala cítit hloupě, ale nemohla to vzdát, alespoň zatím ne.

Nakonec Ingrid Kočičková vstala od stolu a šla k polici s knihami, která byla mezi betonovým vodním skřetem a podzemním skřítkem.

Ella se přesunula na galerii, aby lépe viděla. Ingrid Kočičková stála u police D a dávala knihy na vozík. Vyprázdnila v polici alespoň metr místa a odtlačila vozík do zadní místnosti.

V zadní místnosti knihovnice svačily a převlékaly se. Dalo se sem jít pouze zpoza pultu. Na dveřích do zadní místnosti byl přilepený otrhaný anglicko-jazyčný plakát, který propagoval knihu C.S.Lewise *The Lion, the Witch and the Wardrobe*. Na plakátu byl obrázek magické skříňe, jejíž pootevřené dveře zvaly dovnitř.

Ingrid Kočičková odešla ze zadní místnosti a na dlouho se posadila k výpůjčnímu pultu. Pak odešla do prvního patra vyřídit záležitost muže v klobouku, který se zde objevil.

Ella už opustila předchozí stanoviště, sešla do přízemí a pohybovala se poblíž pultu. Předstírala, že zkoumá čestnou policičku, která byla rezervovaná pro díla Laury Lasičkové a jejich překlady.

Pak vyrazila.

Šla za pult beze spěchu a velmi přirozeně. Pokukovala po okolí, přejela si jazykem přes přední zuby a pak proklouzla do zadní místnosti. Byla rozhodnutá říct, že ji hledala v zadní místnosti, protože se jí rychle potřebovala na něco zeptat.

Co by jí knihovnice mohla udělat, kdyby ji chytila při činu? Zabít? Zbít do bezvědomí?

Asi ne, přemýšlela Ella, ale mohla by to oznámit policii a podat trestní oznámení.

Jaký rozruch by to způsobilo. ZASTUPUJÍCÍ UČITELKA MATEŘSKÉHO JAZYKA OBVINĚNA Z KRÁDEŽE KNIH, hlásala by Zaječí stopa. Ztratila by tak svoji pověst a s ní i práci. Dostala by záznam do trestního rejstříku, který by ji všude následoval.

Ella se začala bát. Teď pochopila, že nejlepší by bylo odejít, dokud je to ještě možné. Děkovala sama sobě, že přišla včas k rozumu, dříve než stihla udělat něco opravdu hloupého.

Pak si všimla knih na stole.

Byly ve třech hromádkách. Vedle byla láhev limonády, mandarinka a sáček lékořicových bonbonů – svačina knihovnice Ingrid Kočíčkové.

Dostojevského *Zločin a trest* byl na spodku jedné z hromádek. Ellino srdce začalo rychleji bít. Rychle vzala knihu. Vzala také pět dalších, první, které jí přišly pod ruku a byly navíc vhodně tenké a nacpala kořist do své tašky.

Její prsty byly studené jako stračí nohy.

Na dně tašky byl komiks, který zabavila ráno při vyučování. Ella přehodila noviny přes knihy a tašku zavřela.

Pak opustila knihovnu.